België - Belgique
P.B. - P.P.
8500 Kortrijk
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER

DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË

VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

INFOBLAD KORTRIJK

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM

Verantwoordelijke uitgever:
Rasson Nadia - Steenstraat 103 - 8501 Heule

P 806019
PRS: 3048465

Nummer 114 – 4de kw 2023 (okt-nov-dec)

Koninklijke en Menslievende Vereniging der Dragers van Eretekens en Medailles van België

Regionale Kortrijk

Herdenking 17 Oktoberbos 2025
Zaterdag 18 oktober 11.00 hr
Lt Whitehead George
Olt Griffiths Reginald
Herdenking met kransneerlegging
Zaterdag 18 Oktober 11.00 Hr
Deelname aan ev Maaltijd : "Eethuis 't Leeuwke" Wevelgem
deelname bevestigen vòòr 01 oktober
deelname : € 25 / persoon
Overschrijven vòòr 01 oktober op rekening nr
KMVDEMB Kortrijk BE22 7509 0426 1747
Organisatie : Veteranen RAF - SAF Be Sectie 40 - 45
KMVDEMB Kortrijk

De Bloem van het IJzerfront

Wat de Klaproos was voor de Britten,
de Korenbloem voor de Fransen,
dat was het Madeliefje voor de Belgen.

Reeds in september 1914, net na de Eerste Slag bij de Marne, ontstond bij de soldaten de gedachte een veldbloem te kiezen als symbool voor hun lot. Een veldbloem van daar die in de omwoelde aarde van het slagveld steeds weer snel opschoot.

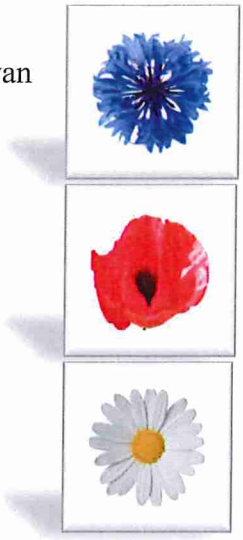

De Fransen kozen voor **de blauwe Korenbloem** die de kleur had van de uniformjas zoals die de Franse militairen droegen bij de aanvang van de oorlog.

In mei 1915 schreef de Canadese arts John McRae het alomgekende gedicht "In Flanders Fields (the Poppies blow)…" waardoor **de rode Klaproos** de bloem werd voor alle Britse troepen.

De Belgen kozen **het witte Madeliefje** dat met zijn kleur ook nog eens symbool voor vrede was. Het lijkt thans vergeten maar soldaten stopten toen in hun brieven naar huis geregeld gedroogde madeliefjes *"van de boorden van den IJzer"*. Er werden ook speciale postkaarten gedrukt, met één bloem erop of alle drie samen.

Na de oorlog werden oorlogsinvaliden tewerkgesteld om deze bloemetjes in zijde of papier te vervaardigen die door hen op de respectieve nationale feestdagen werden verkocht, soms samen met speciale wenskaarten. De opbrengst diende om hen te steunen.

In België werd tot in de vijftiger jaren met Madeliefjes rondgegaan ten gunste van de oorlogsslachtoffers.

Terwijl in het hele Britse Gemenebest de rode Klaproos alom gekend is en door velen in de periode rond 11 november wordt gedragen, terwijl in Frankrijk op de nationale feestdagen door velen een papieren "Bleuet" wordt gedragen, is in België het Madeliefje wat vergeten geraakt.

Nu de aanvang van de Eerste Wereldoorlog 100 jaar geleden wordt herdacht, is het tijd om de Madelief in ere te herstellen.

Draag de Madelief en toon zo dat ook de Belgen hun oorlogsslachtoffers, burger en militair, niet zijn vergeten.

(Bron : "Het IJzerfront" van Patrick Lagrou,
Uitgeverij "De Lantaarn"; ISBN : 978-94-6097-199-0)

Belgian CENOTAPH Parade Londen 2025

Op donderdag 10 juli begon onze reis richting Londen, een reis die in het teken stond van herinnering en eerbetoon. Samen met Yvan, onze secretaris, Kurt, onze kanselier en hun echtgenotes, Hilde en Corry, vertrok ik in de vroege ochtend vanuit Kortrijk richting Lille.
Nog voor we goed en wel op weg waren, deed zich een eerste grappige situatie voor.
Aan de douane in Lille werden we tegengehouden, omdat men dacht dat we '*wapens*' bij ons hadden. In werkelijkheid ging het natuurlijk om onze vaandels, zorgvuldig opgeborgen in een tas die blijkbaar de indruk van een wapenkoffer wekte. Toen we de inhoud toonden - onze vaandels en de eretekens die we meedroegen - sloeg de spanning om in een glimlach. De douaniers waren meteen gerustgesteld en wensten ons veel succes in Londen. Het was een luchtig moment dat de toon zette: de reis was nu écht begonnen.

Met die kleine anekdote achter de rug, voelde ik een mengeling van spanning en trots. We waren op weg naar één van de meest plechtige herdenkingen die België in het buitenland kent: de jaarlijkse Belgische Cenotaph parade in hartje Londen. Het vooruitzicht om daar deel van uit te maken, samen met mijn kameraden, maakte de reis bijzonder. Eénmaal in Londen aangekomen, trokken we onmiddellijk naar ons hotel: de Victory Services Club, pal bij Hyde Park in het hart van de stad. Deze bijzondere militaire club werd opgericht in 1907 door Major Arthur Haggard - broer van de schrijver .H. Rider Haggard - met de missie om de '*esprit de corps*' onder oud- en actief dienende militairen te bevorderen. Oorspronkelijk gelegen boven een pub in High Holborn, kende de club meerdere verhuisbewegingen en groeide uit tot wat later werd omgedoopt tot de Victory Services Club, met uitgebreide faciliteiten waaronder het in 1956 geopende Memorial Wing, ingehuldigd door Sir Winston Churchill. Vandaag is de club een '*registered charity*' en de enige militaire ledenclub in Londen die toegankelijk is voor alle rangen en takken van de Britse krijgsmacht, evenals voor de NATO- en Gemenebest-troepen en hun families. De club staat bekend om zijn warme gastvrijheid en centrale ligging nabij Marble Arch en Oxford Street.

Na een korte wandeling door Hyde Park maakten we een stop bij Oranjehaven, een clubhuis dat in 1942 werd gesticht door koningin Wilhelmina voor de zogeheten Engelandvaarders - Nederlanders die tijdens de Tweede Wereldoorlog via allerlei gevaarlijke routes naar Engeland wisten te ontkomen om daar de strijd tegen de nazi's voort te zetten.
De Oranjehaven opende ceremonieel op 6 juni 1942 en bood een plek van rust en samenhorigheid aan deze landgenoten in ballingschap. Een plaquette herinnert aan de betekenis van deze locatie voor de Nederlandse verzetsstrijders.

Daarna slenterden we verder door Hyde Park en genoten we van de serene sfeer en de schoonheid van de Italiaanse Tuinen – perfect om even te laten bezinken wat deze historische plekken voor ons betekenden.

De tweede dag stond volledig in het teken van Buckingham Palace. Ik had ervoor gezorgd dat we een uitgebreid bezoek konden brengen aan de residentie van de Britse monarch en dat werd zonder twijfel één van de hoogtepunten van ons verblijf.

We begonnen onze dag in The King's Gallery, waar op dat moment de tijdelijke tentoonstelling '*The Edwardians: Age of Elegance*' liep. Meer dan 300 objecten uit de koninklijke collectie werden er tentoongesteld, waarvan vele voor de allereerste keer aan het publiek werden getoond. De tentoonstelling behandelde de periode van 1863 tot 1920 – een tijdperk dat begon met de huwelijksdag van koning Edward VII en koningin Alexandra en eindigde in de nasleep van de Eerste Wereldoorlog. De zaal vulde zich met een rijkdom aan kunstwerken en ambachtelijke meesterstukken. Onder de vele hoogtepunten waren de verfijnde creaties van Carl Fabergé, maar ook schilderijen en ontwerpen van grootheden als Frederic Leighton, Edward Burne-Jones; Rosa Bonheur, John Singer Sargent en William Morris. Het voelde alsof we een reis door de tijd maakten naar een periode waarin elegantie en verfijning het culturele leven bepaalden.

Na deze culturele onderdompeling bezochten we de Royal Mews, de stallen van het paleis. Hier bevinden zich de paarden, maar ook de indrukwekkende verzameling koetsen en voertuigen die het Britse koningshuis door de eeuwen heen heeft gebruikt. Het meest in het oog sprong natuurlijk de Gouden Koets, die tijdens officiële gelegenheden - zoals de kroning van koning Charles - in volle glorie door de straten van Londen rijdt. Het is een imposant en bijna sprookjesachtig voertuig, dat de grandeur en traditie van de monarchie perfect symboliseert.

Als afsluiter kregen we een rondleiding door de officiële staatsievertrekken van Buckingham Palace. Het was ronduit adembenemend. Elke kamer leek nog indrukwekkender dan de vorige: hoge plafonds, rijk gedecoreerde muren, schitterende kroonluchters en overal de aanwezigheid van een eeuwenoude geschiedenis. De kunstwerken die hier hangen zijn van onschatbare waarde - we stonden oog in oog met werken van onder anderen Jan van Eyck, Rubens en Vermeer. Stuk voor stuk meesterwerken die je normaal enkel in de grootste musea zou verwachten, maar hier eenvoudigweg deel uitmaken van het interieur van de koninklijke residentie.

Het geheel was prachtig en overweldigend tegelijk. Ik grapte dat het voor de verzekeringsmaatschappij ongetwijfeld een nachtmerrie moest zijn om al deze schatten te dekken, maar voor ons was het een onvergetelijke ervaring.

Dag drie: zaterdag 12 juli – de Belgische Cenotaph Parade

Na een vroeg ontbijt vertrokken we met de metro 'The Tube' richting Big Ben en het Britse parlement. De zon scheen al vroeg aan de hemel en we voelden meteen: dit zou een warme, maar ook bijzondere betekenisvolle dag worden.

We stelden ons op in King Charles Street, nabij Whitehall, waar de plechtigheid zou plaatsvinden. Het was een weerzien met vele oude bekenden die, net als wij, jaar na jaar naar Londen afzakken om deel te nemen aan deze indrukwekkende parade. Allen dragen ze hetzelfde doel in het hart: het eren van zij die het ultieme offer hebben gebracht voor onze vrijheid en democratie; door hen te blijven gedenken zorgen we ervoor dat hun offers nooit vergeefs zullen zijn.

Hier ontmoetten we ook onze vrienden van de vereniging van de Oorlogsvrijwilligers, met wie we een warme band delen. Dit keer waren onder andere Grégoire De Bruyne, Jan Nuyttens en Pieter-Paul Van den Haute aanwezig. Hun vereniging is, net als de onze, elk jaar vertegenwoordigd tijdens de parade. Dit jaar had de herdenking echter een extra geladen betekenis. Enkele weken voordien hadden we afscheid moeten nemen van Jonkheer Thierry Coppieters 't Wallant, nationaal voorzitter van de Oorlogsvrijwilligers en één van de laatste Belgische veteranen van de Tweede Wereldoorlog. Zijn afwezigheid liet een leegte na, maar tegelijk ook een sterke herinnering aan zijn levenslange inzet. In zijn naam legde zijn dochter, Mevrouw Anne Coppieter 't Wallant, bloemen neer aan het monument.

Voor onze vereniging nam adjudant-majoor Kaatje Buyse die eervolle taak op zich.

Onder begeleiding van de band van de Grenadier Guards marcheerden we vervolgens plechtig door Whitehall richting House Guards parade, het voormalige hoofdkwartier van het Britse leger. Terwijl we marcheerden, gingen onze gedachten onwillekeurig uit naar de rijke geschiedenis die deze plek ademt. We marcheerden zelfs voorbij het raam waar ooit het bureau van Lord Wellington was gevestigd.

Op het paradeplein volgde een korte plechtigheid bij het monument ter nagedachtenis van de gesneuvelde leden van de verschillende Guards-regimenten. Daarna zette de parade zich verder in beweging, via Birdcage Walk richting Wellington Barracks. Met opgeheven hoofd, gedragen door de muziek en de herinnering aan hen die we eerden.
Waar de plechtigheid voor de meeste aanwezigen eindigde bij Wellington Barracks, was de dag voor ons nog niet voorbij. Na een snelle maaltijd haastten we ons richting Westminster Abbey, waar we opnieuw een belangrijke en eervolle opdracht hadden. Net als de voorgaande jaren had ik het kunnen regelen dat onze vereniging een krans mocht neerleggen bij het Graf van de Onbekende Soldaat, samen met de Canon van de abdij.

Dit graf behoort tot de meest betekenisvolle herdenkingsplaatsen van het Verenigd Koninkrijk. Op 11 november 1920, precies twee jaar na de Wapenstilstand, werd een anonieme Britse soldaat - gesneuveld tijdens de eerste Wereldoorlog - bijgezet in Westminster Abbey. Zijn identiteit is bewust onbekend gebleven, zodat hij symbool staat voor alle Britse en Gemenebest-soldaten die hun leven gaven

maar nooit geïdentificeerd konden worden. Het graf werd bedekt met aarde afkomstig van slagvelden in Frankrijk en Vlaanderen, de marmeren steen draagt het eenvoudige maar krachtige opschrift :

> **"They buried him among the kings because he had done good toward God and toward his house."**

Sindsdien is het graf een plek van nationale en internationale herdenking.

Wereldleiders, koningen, staatshoofden en gewone burgers brengen er hulde. Zelfs tijdens koninklijke huwelijken, zoals dat van koningin Elizabeth II, legde de bruid haar bruidsboeket op het graf als eerbetoon aan de gevallen soldaten. Onder begeleiding van de geestelijke van de abdij, *Reverend Ralph Godsall,* legden wij onze krans neer bij het indrukwekkende monument. Het was een ingetogen en diep ontroerend moment. Te midden van de pracht en eeuwenoude muren van de abdij heerste een stilte die zwaarder woog dan woorden kunnen dragen. Het besef dat deze plek symbool staat voor zovele levens die geofferd werden voor vrijheid en vrede, maakte diepe indruk op ons allemaal.

Na de korte dienst aan het Graf van de Onbekende Soldaat hielden we in de kloostergangen van Westminster Abbey ook nog een herdenkingsmoment bij het Combined Services Memorial, ter ere van alle leden van de Britse strijdkrachten die hun plicht deden, vaak ver van huis. Het was een waardige afsluiter van een dag die begon in de zonovergoten straten van Londen, maar eindigde in de ingetogen sfeer van een eeuwenoude abdij, waar verleden en heden elkaar in stilte ontmoeten.

De laatste volle dag in Londen bood ons de gelegenheid om de stad nog wat verder te verkennen en op een ontspannen manier af te sluiten. Vanuit ons hotel aan Hyde Park begonnen we aan een wandeling door het groen hart van Londen. Via Green Park kwamen we opnieuw uit bij Buckingham Palace, een plek die we nu met andere ogen zagen, na het indrukwekkende bezoek enkele dagen eerder.

Van daaruit trokken we verder door Whitehall, langs de vele monumenten en statige gebouwen, richting het Parlement en de Theems. Het water glinsterde in de zon terwijl we de rivier volgden richting Tate Modern en het Shakespeare's Globe Theatre, waar de rijke cultuurgeschiedenis van Engeland voelbaar aanwezig is. Onderweg passeerden we de Golden Hind, het 16de-eeuwss schip waarmee Sir Francis Drake de wereld rondzeilde. Het schip, een symbool van ontdekkingsdrift en avontuur, maakte veel indruk en voegde een vleugje maritieme geschiedenis toe aan onze wandeling.

Onze tocht eindigde in Borough Market, een waar paradijs voor foodies. De geur van versgebakken brood, exotische kruiden en geroosterde delicatessen kwam ons al van ver tegemoet. We proefden verschillende soorten chilipepers en pittige sauzen - sommige zo scherp dat de rook ons bijna letterlijk uit de oren kwam. Het werd een vrolijk en smakelijk hoogtepunt, dat de ernst van de voorbije dagen mooi in balans bracht.

Na dit culinaire avontuur namen we de metro terug naar ons hotel, moe maar voldaan. De volgende dag was het tijd om terug te reizen naar huis, met een koffer vol herinneringen: aan de plechtige momenten van herdenking, de culturele ontdekkingen, de vriendschappen en de kleine anekdotes onderweg.

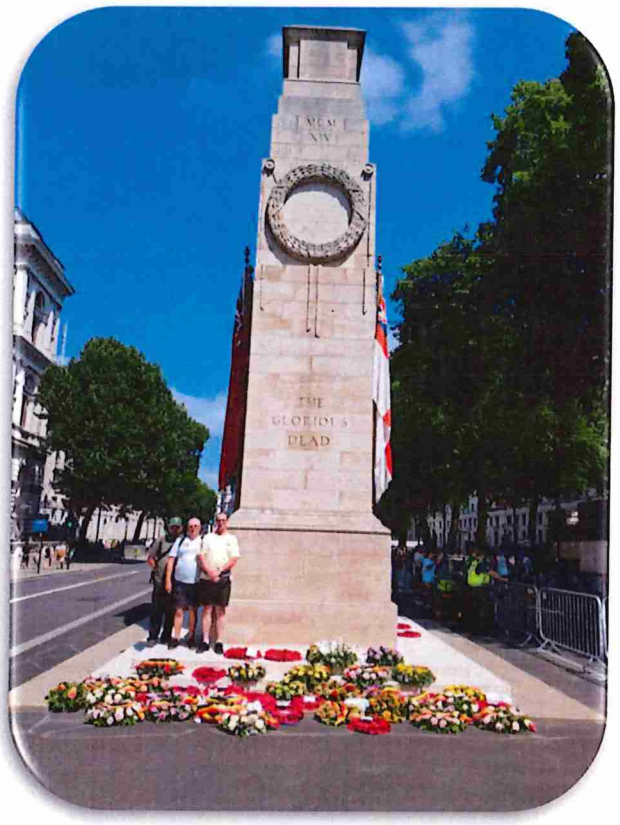

Tekst : Brecht Van der Auwera
Vaandeldrager Regionale Kortrijk

Westminster Abbey
Grave of the Unknown Warrior

Koninklijke en menslievende vereniging der dragers van eeretekens en medailles van België

Saturday 12th July 2025
2.45 pm

The Reverend Ralph Godsall, Canon in Residence, gives the Welcome

On behalf of the Dean and Chapter of Westminster, I am pleased to welcome you to Westminster Abbey. Westminster Abbey is known as the House of God and the House of Kings, where God is worshipped every day and where many great men and women are buried or memorialised.

Here every coronation of Kings and Queens of England and of the United Kingdom has taken place since William I who was crowned here on Christmas Day 1066. Here Their Majesties King Charles III and Queen Camilla were crowned on the 6th May 2023. Here every day thousands of people from all over the world are welcomed as visitors and pilgrims.

We remember with affection and gratitude our many links with Belgium, its monarchy, and people. It is here in 1945 the Belgian Ambassador and 25 Belgian ex-servicemen came to the grave of the British Unknown Warrior, bringing with them the torch from the Grave of the Belgian Unknown Warrior which the Nazis had ordered to be extinguished. The Dean of Westminster welcomed them, and was asked to re-light the torch on this spot. The torch was then returned to Brussels.

We honour the Unknown Warrior. His body was brought here in 1920 from a battlefield cemetery in northern France and given a state funeral. His presence recalls to mind the World Wars and conflicts of the past century in which the forces of the Crown have been engaged together with those of our nation's allies. Here we pray for all those who have given their lives in the cause of peace. Here we pray for those who strive on our behalf for justice.

I now invite the Chancellor to lay the wreath.

The Chancellor lays a wreath at the Grave of the Unknown Warrior

Silence is kept

The Canon in Residence leads the prayers

Let us remember all who have given their lives, on our behalf, in the wars of the last century and let us pray for the peace for which they strove.

O God, who wouldst fold both heaven and earth in a single peace: let the design of thy great love lighten upon the waste of our wraths and sorrows; and give peace among nations, peace in our dwellings, and peace in our hearts; through Jesus Christ our Lord. **Amen.**

Let us pray for the peoples of Belgium and of the United Kingdom.

Eternal God, who art the very source of all authority and wisdom, hear our prayers for Charles our King and for Philippe, King of the Belgians. Grant them grace, that they may be for their peoples signs of loyalty and unity. Inspire their governments with vision, and integrity; give to the legislatures and judiciaries wisdom and skill; that all may live in that peace and harmony which is thy sovereign will; through Jesus Christ our Lord. **Amen.**

Let us pray with confidence in the words Our Saviour taught us, each in our preferred language,

Our Father, who art in heaven, hallowed be thy name; thy kingdom come; thy will be done; on earth as it is in heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our trespasses, as we forgive those who trespass against us. And lead us not into temptation; but deliver us from evil. For thine is the kingdom, the power, and the glory, for ever and ever. Amen.

Onze Vader, die in de hemel zijt, uw naam worde geheiligd. Uw rijk kome, Uw wil geschiede, op aarde zoals in de hemel. Geef ons heden ons dagelijks brood, en vergeef ons onze schuld, zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven. En leid ons niet in bekoring, maar verlos ons van het kwade. Amen.

Notre Père, qui es aux cieux, Que ton nom soit sanctifié, Que ton règne vienne, Que ta volonté soit faite sur la terre comme au ciel. Donne-nous aujourd'hui notre pain de ce jour. Pardonne-nous nos offences Comme nous pardonnons aussi à ceux qui nous ont offensés. Et ne nous soumets pas à la tentation, mais délivre-nous du mal, car c'est à toi qu'appartiennent le règne, la puissance et la gloire, aux siècles des siècles. Amen.

The Canon-in-Residence gives the Blessing

God grant to the living grace; to the departed rest; to the Church, The King, the Commonwealth, and all people, peace and concord; and to us sinners life everlasting; and the blessing of God almighty, the Father, the Son, and the Holy Spirit, be among you and remain with you always. **Amen.**

The Paths to Freedom

De sluis La Barquette

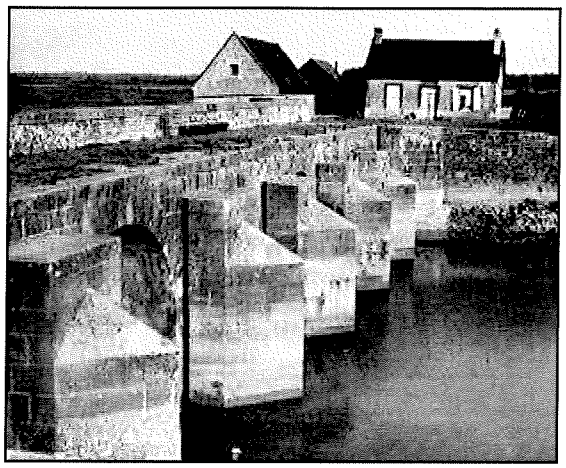

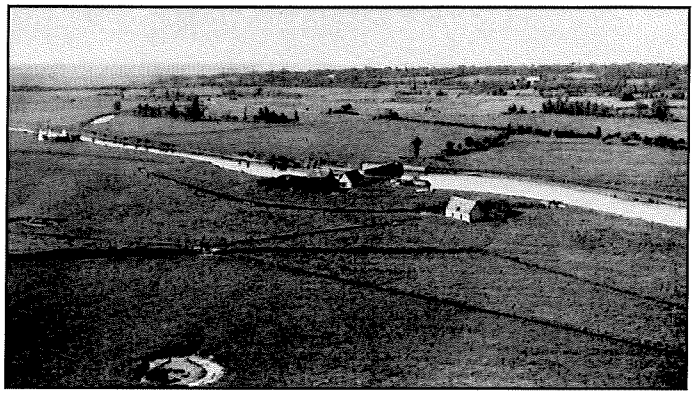

Punt 59: La Barquette is de sluis, die ten oosten van Carentan in de rivier de Taute ligt en die het zeewater bij vloed moet tegenhouden, omdat anders het lage land achter de duinen en rond de rivieren verandert in een diep, zout moeras. De Duitse bezetters hebben dit in hun voordeel gebruikt en de landerijen in het voorjaar van 1944 onder laten lopen, waardoor veel verkeerd gedropte para's van 101st Airborne Division hierin terechtkomen. Velen verdrinken jammerlijk in 't moeras.

Het is de taak van Colonel Howard R. "*Skeets*" Johnson, de Commander van 501 PIR 101st A/B, om met HQ Company, 1st en 2nd Battalion op D-Day direct de sluis La Barquette te veroveren en bezet te houden (3rd Battalion blijft in reserve). Als de opmars namelijk voorspoedig gaat, kan de sluis dichtgehouden worden. Valt de invasie echter tegen en komen de Amerikaanse troepen onder druk te staan, dan kan de sluis geopend worden om versterkingen vanuit het binnenland achter Carentan te verhinderen het gebied binnen te komen. Bovendien moeten ze –indien mogelijk– St. Côme-du-Mont veroveren plus de brug van de N13 en de spoorbrug ten westen van het dorp opblazen. Een belangrijke taak dus.

Als de vliegtuigen de dropzone naderen, komen ze onder heftig vuur van de FLAK (luchtafweer) en tracers (lichtspoorkogels). In alle vliegtuigen wordt daarom veel te vroeg groen licht gegeven aan de para's om te springen. HQ Company en 1st Battalion komen daardoor zeer verspreid neer. Lieutenant-Colonel Robert C. Caroll van 1st battalion sneuvelt en alle stafleden van HQ Company raken vermist. Ook het vliegtuig waar Colonel "Skeets" Johnson in zit, krijgt te vroeg groen licht. Een doos met gevechtsrantsoenen blokkeert echter de deuropening. Veertig of vijftig seconden vechten ze om de doos opzij te schuiven, terwijl het vliegtuig door de lucht suist. Als het pak rantsoenen eindelijk naar buiten valt, volgen de para's zo snel ze maar kunnen. Vloekend springen ze, want nu hebben ze de goede locatie gemist. Door de vertraging is echter de vergissing van de piloot gecorrigeerd en komen ze precies op dropzone D neer. Slechts één andere 'stick' (vliegtuiglading met para's) heeft hetzelfde probleem en landt ook op het juiste tijdstip op de dropzone. Colonel "Skeets" Johnson heeft echter wel een probleem. Wat een regiment met drie Battalions had moeten zijn, bestaat nu uit een incompleet 2nd Battalion.

Colonel Johnson landt vlakbij een kruising (***punt 54***). Recht tegenover hem ontwaart hij het silhouet van een groot gebouw, een kasteel vermoedt hij. Zijn eerste opwelling is om erheen te gaan en te vragen waar hij is, maar hij bedenkt zich bijtijds. Het is namelijk Château Le Bel Esnault, dat als Duitse commandopost dienst doet. Hij kruipt langs de helling omlaag en bereikt een moerassig terrein. Zijn kompas vertelt hem, dat hij in de juiste

Vervolg op pagina 3

ROUTEBESCHRIJVING

45. -I **rechtdoor** en u rijdt het dorp uit.
46. Y-splitsing **links** aanhouden, Les Prêles..
47. Volgende Y-splitsing **links** aanhouden, onverharde weg (door luxe auto's te rijden).

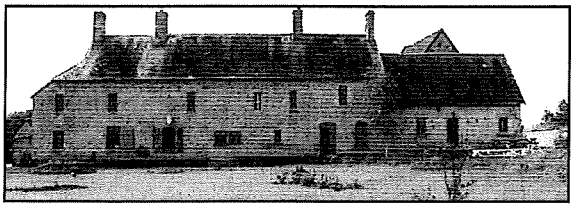

In bocht naar rechts ziet u recht voor u de oorspronkelijke voorzijde van boerderij Les Droueries, waar de burgemeester van La Haute Addeville woonde. Dit is één van de wegen, waarlangs de tanks optrokken.

48. Einde onverharde weg **links**.
Tegenover de boerderij stonden destijds dichte boccages, waarachter het 6. Fallschirmjâger Regiment een sterke verdedigingslinie had opgezet. In de flauwe bocht naar rechts heeft links ooit een pad gelopen, waarlangs de andere Amerikaanse tanks optrokken.
49. 1e weg –na ± 200 m– **rechts**, wordt onverhard.
50. Einde pad **links**, verharde weg op.
51. -I **rechtdoor**.
52. 1e weg rechts aanhouden, voor paardenmanege Haras de Tamerville langs..
53. 1e weg **rechts**.

In het huis op de hoek links hielp Chaplain Sampson op de eerstehulppost van 501 PIR. Dit is de Chaplain die Fritz Niland vertelt over de dood van zijn twee broers en vermissing van 'n derde broer, waarop deze erin toestemt om naar Amerika terug te gaan.

54. 1e weg **links**, richting Le Bellenau.
U rijdt langs het –oorspronkelijk Château Le Bel Esnault geheten– kasteel, waar een Duits hoofdkwartier was gevestigd
Lees verhaal verder.
55. Weg wordt onverhard.
56. Onverhard pad **links** doorgaand volgen.
57. Onverhard pad met haakse bocht rechts en haakse bocht links volgen.
58. Einde pad **rechts**, verharde weg op.
59. Einde weg **rechts**, richting Carentan.

Wordt vervolgd

DE VIJVER BIJ LE BEL ESNAULT

Punt 54 : In Château Le Bel Esnault (tegenwoordig *Le Bellenau* genaamd) heeft een eenheid van 6. Fallschirmjâger Regiment haar hoofdkwartier gevestigd, terwijl de troepen bij Les Droueries en rond de dorpjes La Haute-Addeville en La Basse-Addeville in stelling liggen.

In de nacht van 5 op 6 juni landen in de tuin van Château Le Bel Esnault twee para's van 506 PIR. Ze ontdoen zich van hun parachuteharnas, frommelen de parachutes tot een prop en verstoppen die in de struiken. Ze zijn net aan het overleggen waar ze zijn, als een deur van het Château opengaat en Duitse soldaten naar buiten komen. Ze hebben rare geluiden gehoord en gaan op onderzoek uit.

Snel proberen de Amerikaanse para's een schuilplaats te vinden, maar niets lijkt geschikt. Uit pure wanhoop duikt één van de para's in de vijver achter het Château, breekt een dikke rietstengel af en maakt daar een luchtpijpje van. Dat heeft hij in zijn jeugd wel vaker gedaan bij verstoppertje spelen. De ander volgt snel zijn voorbeeld. Zodra een Duitser in de buurt komt, duiken ze onder water en ademen door het pijpje. Na een half uur geven de Duitsers het op, waarna de para's een veilig heenkomen zoeken.

DE SLUIS LA BARQUETTE

richting naar de rivier de Taute loopt.twintig minuten lang loopt hij langs de beschermende schaduw van bocages, richting het zuiden. Dan klint opeens vlakbij het geluid van een 'cricket', het koperen kinderspeeltje dat in Engeland aan de para's van 101st A/B is uitgedeeld om zich met een klik aan elkaar kenbaar te maken. Hij ontdekt, dat hij zijn eigen 'cricket' is verloren en roept daarom: "*Lightning*!" (oorspronkelijke code 101st A/B). Vanuit het donker klint het antwoord: "*Thunder*!". Het blijkt een groep van vijftien para's, voornamelijk van 3rd Battalion 506 PIR. Ze zijn op zoek naar de bruggen bij Le Port om die op te blazen, zodat van de oostkant geen Duitse versterkingen kunnen komen. Ze zijn echter verdwaald en Johnson stelt voor, dat ze met hem meegaan om de sluis La Barquette te veroveren. Onderweg naar de sluis lokken ze met de 'cricket' nog meer Amerikanen. Tegen de tijd dat het licht word, heeft Colonel 'Skeets' Johnson 150 man om zich heen verzamelt en naderen ze hun verzamelpunt bij de sluis.

Johnson stuurt zijn verkenners vooruit om de kruising voor hen te inspecteren. Ze komen terug met het bericht: "*Ja, hoor, dat is de kruising bij de sluis.*" Het wordt snel lichter en ze kunnen de kanaaloevers nu duidelijk onderscheiden en ook het groepje gebouwen ten oosten van hen. Johnson besluit zijn troepen te splitsen en onmiddellijk toe te slaan. Ongeveer vijftig mannen moeten de sluis frontaal aanvallen, terwijl de overige para's een verdedigingslinie opzetten tussen de hoofdweg en het kanaal. Op die manier kunnen de aanvallers op deze linie terugvallen, als de aanval mislukt.

Tot hun verrassing staat er geen enkele schildwacht bij het vitale object. De sluis is zelfs geheel verlaten, geen Duitser en zelfs geen nieuwsgierige Fransman te zien. De aanvallers blijven stilstaan en voelen zich een beetje opgelaten. De stilte is echter onheilspellend. Dan ontdekken ze op de andere oever, vijftig meter verderop, een paar simpele hutten en ze vermoeden daar ook schutterputten. Er is echter geen Duitser te zien. Ze graven schutterputten en zetten een stelling op om de sluis tegen aanvallen te kunnen verdedigen. Johnson beseft echter, dat zijn stellingen niet gunstig liggen. Vanaf de heuvelrug aan de andere kant van de Douve en vanaf de heuvel bij St. Côme-du-Mont kunnen zijn troepen makkelijk onder vuur genomen worden. Hij besluit echter geen verdere actie te ondernemen en bij de sluis in stelling te blijven. De Duitsers lijken immers niet bijzonder fel op het bezit van de sluis gebrand te zijn.

Rond 06.00 uur hoort Johnson in de verte het geluid van geweren. Hij komt tot de conclusie, dat andere eenheden van 506 PIR in zijn richting optrekken. Daarom besluit hij met vijftig man naar La Basse Addeville (***punt 53***) te trekken, in de hoop daar versterkingen te vinden voor een aanval op de brug van de N13 en de spoorbrug over de Douve ten westen van St. Côme-du-Mont, zijn tweede opdracht voor D-Day. Major Allen, die in La Basse Addeville honderd man van diverse eenheden om zich heen heeft verzameld, staat vijftig man van hem af.

Via La Barquette trekken ze langs de rivier op, maar al snel komen ze onder hevig mortiervuur te liggen. Onder de manschappen bevond zich echter ook Lieutenant Farrell, een Naval Shore Fire Control Officer, die voorstelt om de vloot voor de kust te vragen om de Duitsers bij St. Côme-du-Mont te bestoken. Hierdoor zwakt het mortiervuur gelukkig af. Toch lukt het Johnson niet om met zijn troepen in de buurt van St. Côme-du-Mont te komen. Johnson vraagt daarop assistentie aan Lt.Col. Ballard van 2nd Battalion 501 PIR, maar die zit vastgepind bij Les Droueries door een sterke verdedigingslinie van 6. Fallschirmjâger Regiment. Als ze achterlangs het moeras willen oversteken, komen ze buiten Angoville-au-Plain onder vuur te liggen en haken ze af. Johnson moet daarom erkennen, dat het hem niet lukt om zijn tweede opdracht voor D-Day te volbrengen.

Wordt vervolgd

Deelname plechtigheden of manifestaties

Enkele bestuursleden van de Regionale Kortrijk waren hier aanwezig :

1. Zondag 29 juni 2025
   Jaarfeest met bloemenhulde van het Koninklijk Verbond der Veteranen van Z.M. Koning Leopold III, afdeling Oostende te Oostende

2. Zaterdag 12 juli 2025
   Belgian Cenotaph Parade aan Whitehall te London (Verenigd Koninkrijk)
   Kransneerlegging aan het Graf van de Onbekende Soldaat in Westminster Abbey te Londen (Verenigd Koninkrijk)

3. Zaterdag 21 juli 2025
   Te Deum naar aanleiding van de Nationale Feestdag, Sint-Maartenskerk te Kortrijk

4. Zondag 03 augustus 2025
   90ste Nationale Hulde aan Zijne Majesteit Koning Albert I en de Helden van de IJzer aan het Westfront te Nieuwpoort

5. Vrijdag 15 augustus 2025
   Herdenking van de Onthoofden van München en alle slachtoffers uit Groot-Zwevegem van de naziconcentratiekampen te Moen

6. Zondag 07 september 2025
   Herdenking Bevrijding stad Kortrijk

7. Dinsdag 16 september 2025
   A Burial Service op Wytschaete Military Cemetery, te Wijtschaete van een onbekende Zuid-Afrikaanse soldaat uit de Grote Oorlog

8. Vrijdag 19 september 2025
   Begrafenis van Geers Stefaan, Aila Crematorium Uitzicht te Kortrijk

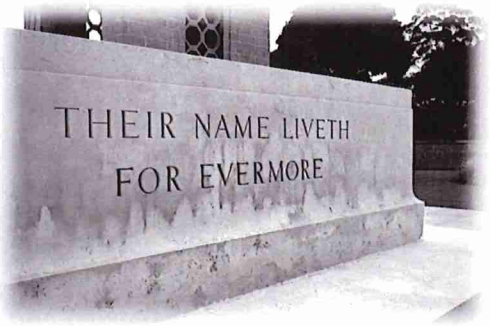

De Groote Oorlog

XXXVII.

In Vlaanderen.

Laten we, om zoo volledig mogelijk te zijn, weer eens den blik naar Vlaanderen slaan.

In 't Zuiden trokken de legers door. Uhlanen zwermden van die troepen af, zooals we reeds zagen te Ingooigem en bij Kortrijk.

Te Snaaskerke, bij Oostende zelfs, dus tot aan de kust, had een botsing tusschen deze verkenners en Belgische gendarmen plaats.

Uhlanen ! Dat woord deed de menschen huiveren en wekte tevens nieuwsgierigheid.

"Moeder, zult ge me roepen als er uhlanen komen", hoorde ik een kind vragen, dat in den hof moest spelen.

Maar voor wie veel op de baan moest zijn, wekte de aanwezigheid der vreemdelingen een onbehagelijk gevoel.

Zelf werkte ik aan een blad mede en schreef in die dagen :

't Wordt moeilijker en moeilijker op berichten uit te gaan. Op veel lijnen ligt 't verkeer stil, op andere is de treinenloop zeer verminderd.

Gelukkig hebben we de fiets nog, maar in sommige arrondissementen mag 't rijwiel niet verschijnen.

Een bericht als 't volgende, dat wij in een blad van Oost-Vlaanderen vonden, eischt natuurlijk stipte gehoorzaamheid :

"Velos.—Het is sedert Maandag laatst verboden in de arrondissementen Thielt-Roeselare, Kortrijk en Ieperen, nog met velos te rijden. Dit verbod komt van de militaire overheid en is zeer streng. De gendarmen en soldaten vervoerd in automobiels, hebben bevel ontvangen, met de revolver neer te schieten, elke wielrijder die hen zou volgen, vergezellen of oversteken.

Het is de arrondissementskommissaris, baron van der Gracht d'Eeghem, die de belanghebbenden heeft verwittigd voor wat zijn arrondissement aangaat."

En uhlanen hebben ook schrik voor fietsen. In 't Thorhoutsche sneden ze er van velen de banden door. Een burger werd gedwongen zijn rijwiel in een gracht te werpen en zijn reis te voet te vervolgen.

Ge moet nu uw wegen verkennen. Vooruit toch maar, waar we kunnen.

Wat lijkt die tijd al ver, toen we vreedzaam rondwandelden in de straten en steden van het Schipperkwartier of rond de Scheldestad, of toen we de Kempen in trokken of Vlaanderen. En toch. 't Is nog geen maand geleden, dat we nog vrede hadden en op vrede hoopten.

Maar een mensch wordt gesterkt in tegenspoed en went zich aan leed en gevaar, al hopend maar weer ...

Had men ons twee maanden geleden moeten zeggen: gij zult niet veilig meer langs de wegen trekken, gevaar dreigt overal ; uw huis ginds in de nabijheid der forten, staat bloot aan vernieling brengende bommen... Zouden we niet gehuiverd hebben van ontzetting, geklaagd en gejammerd ? Wie denkt nu nog aan huis en goed, aan bedrijf en zaak ?

Men vraagt eenvoudig hier of daar : "Zijn er uhlanen in de streek ?" en antwoordt men bevestigend, dan vraagt men welke wegen ze optrokken en kiest er andere, om de kerels te vermijden.

Te Brugge draait men de bruggen open, om den toegang tot de stad te versperren. Zonder brug kan men immers "Brugge" niet binnen.

En de voorposten der burgerwacht, die zoo menigen burger zijn biecht lieten spreken, altijd door dien spion welke op den neus zat, voelen zich niet prettig. Zij kunnen de eerste ontmoeting hebben.

De burgerwacht te Antwerpen.

Zoo word ik door een heele staf omringd en uitgevraagd, als ik op zekeren middag van Aalter kom, waar uhlanen geweest waren. En menig burger kijkt me aan, alsof hij zeggen wil : "Wie weet, hoe hij met uhlanen in betrekking staat".

't Is maar goed, dat men papieren op zich heeft. Menigeen heeft een dag en meer vastgezeten, omdat zijn klak, zijn gezicht, zijn jas of zijn naam een ijverigen burgerwacht niet aan stond.

Die burgerwachten kontroleerden te Zeebrugge ook de trams, die voortdurend reizigers heen en weer brachten. Maar echte spionnen bleven loopen.

O, die spionnenvrees !

Te Knokke zagen we twee geestelijken aanhouden. Ze tuurden van een duin naar de zee, en men wist al te gauwe te vertellen, dat ze de aankomst der Engelsche vloot beloerden. Het bleken twee paters uit 't Fransch klooster te Sluis te zijn. Ze waren opgeroepen in 't Fransch leger, begaven zich naar hun vaderland, maar wachtten hier op de tramaansluiting.

Te Oostende zie ik eensklaps een menigte op een

heer toevliegen. Deze droeg een toeristenklak. Dat was genoeg.

"Een Duitschman !" klonk het.

"Een spion ! Slaat hem dood !"

Duidelijk kreeg de man klappen. 'k Hielp hem nog verlossen en naar 't politiebureel bij de statie te brengen, omdat hij daar alleen veilig zou zijn.

Hij bleek de zoon van een bekend noptabele uit Namen te zijn.

Hoe ijverig toonden zich, bijvoorbeeld, de burgerwachten niet aan de treinen van Brugge, Kortrijk, Ieperen en Meenen ? En in al deze steden was 't hetzelfde :

"Paspoorten toonen !"

Maar hoe gemakkelijk werden de paspoorten afgeleverd. En hoe spoedig stelde men zich met een stuk tevreden ! Als er maar vele stempels op stonden.

Te Leuven werd ik eens aangehouden door een gegradeerde van de burgerwacht. Uitlegging en papieren.

"Ja, maar ge hebt in den trein zitten schrijven !" klonk het.

"Natuurlijk ! Ik werk voor een blad, ge ziet het..."

Dit gesprek werd in 't Fransch gevoerd. De man scheen voldaan, maar een tijdje later kwam hij terug. Hij had er nog iets op gevonden om me te beoordeelen.

"Spreekt ge Vlaamsch ook ?" vroeg hij.

"Veel beter dan Fransch."

"Nu, dan is 't goed !"

Maar geloof zeker, dat een Duitsche spion ook Fransch en Vlaamsch spreekt en niet in den trein zal schrijven, zooals ik.

Ja, 't waren zonderlinge tijden.

Te Gent heerschte de grootste onzekerheid. Ten Zuiden der stad en op geen grooten afstand ervan trok het machtigste leger ter wereld over de wegen. Gent zelf bleef nog vrij.

Maar wat zou het lot dezer stad zijn ?

Elken dag waren er nieuwe geruchten. De burgerwacht werd ontwapend en weer opgeroepen. Stroomen vluchtelingen kwamen er aan. Men had er 35.000 vluchtelingen van Mechelen en omgeving. Men ontving er dakloozen van Leuven. Die van Luik waren meestal reeds verder naar de kust doorgevoerd.

De burgemeester der stad Gent richtte de volgende proklamatie tot de bevolking :

"Medeburgers,

"Tot dusverre zijn nog geen Duitsche soldaten Gent binnengetrokken. Alleen Duitsche gekwetste krijgsgevangenen zijn binnen onze muren en worden, in onze ambulancies, met de zelfde toewijding als onze soldaten, verzorgd.

Zal deze bevoorrechte toestand nog lang duren? We mogen het hopen, zonder er echter staat op te maken.

Moesten de Duitschers overwinnen, in den grooten slag die aan gang is dan zou Gent waarschijnlijk 't lot van Brussel ondergaan. De stad zou tijdelijk onder Duitsche overheersching komen te staan. Ingeval de Duitschers echter overwonnen worden, loopen we gevaar door vluchtelingen en ordelooze benden overrompeld te worden. Om deze vluchtende troepen tegen te houden, beschikken we op dit oogenblik over gendarmen, burgerwachten en politie.

We gelooven in staat te zijn, bij middel dezer machten, de vluchtelingen te kunnen opvangen en ontwapenen, of ten minste, in afwachting der verbondene troepen, te kunnen beheerschen.

Een vlugge inlichtingsdienst is nu gevormd geworden, ten einde ons, uur na uur, op de hoogte te houden van alle troepenbewegingen van dertig mijlen in den omtrek.

In de twee veronderstellingen : wanneer de bevolking ons in onze pogingen helpen en bovendien kalm blijven wil, in tegenstelling met de vluchtelingen van den buiten, die gisteren zonder eenige reden, door een onzinnige paniek bevangen waren ; en wanneer de burgers in geen geval tegenover de Duitsche troepen aanvallend optreden, durven we voor de openbare veiligheid en het behoud der orde verantwoorden.

We doen dus een nieuw en zeer dringend beroep op de koelbloedigheid en den goeden wil onzer medeburgers."

Die paniek der buitenlieder was de "Vliegende Maandag" geweest.

De ordedienst was onvoldoende. Vandaar deze bekendmaking :

"Door het binnenroepen onder de wapens van een groot getal agenten en politienachtwakers is de dienst grootelijks verminderd.

Om daarin te verhelpen, doet de burgemeester een beroep op de mannen van 21 tot 35 jaar oud, van goed gedrag en goede zeden, om in de ontoereikendheid te voorzien.

Deze mannen zullen door 't gemeentebestuur betaald en agent van politie benoemd worden voor den tijd der vijandelijkheden.

Zij zullen de kleedij van politieagent dragen en onderworpen zijn aan al de verplichtingen die den dienst der gemeentepolitie regelen.

De personen die verlangen deel te maken van het politiekorps, in de hoogervermelde voorwaarden, moeten zich zonder uitstel op het middenbureel van politie aanbieden, Botermarkt, 4, voorzien van een getuigschrift van goed gedrag, afgeleverd door den politiekommissaris van hun wijk."

Maar wat doet men tegen geruchten ? Die laten zich niet tegenhouden. Men leze de bladen dier dagen, dan glimlacht men nu om hetgeen we toen vertelden en geloofden.

Als staaltje van een dier berichten, deelen we 't volgende mede, dat in de pers verscheen :

"Een telegram te Westdorpe (Sas van Gent) aangeplakt, meldde Donderdag namiddag, dat de Duitschers het Hollandsch grondgebied zouden hebben geschonden te Borkel (Hollandsche provincie Brabant), gelegen op den ijzerenweg Hasselt-Eindhoven.

Zij zouden twee Hollandsche officieren hebben gedood, maar de Hollandsche soldaten hebben 34 Duit-

schers gedood en 600 dezer krijgsgevangen gemaakt."

"Voegen wij erbij—aldus schreef het blad—dat men heden op het konsulaat, noch bij de militaire overheid ter plaatse, niet de minste bevestiging van dit nieuws had ontvangen. Wat meer is, men gelooft hier niet aan dit nieuws."

Neen, de krant geloofde er niet aan. Maar waarom deelde het dit telegram mee. En vele lezers geloofden het wel. Hoe dikwijls liep het gerucht niet, dat Holland in oorlog was, Italië met Duitschland meedeed, dat Amerika de ontruiming van België eischte, enz... ?

Zien we nu nog even naar den Westhoek, in die dagen, naar Diksmuide en Veurne-Ambacht. Niets liet nog het groote drama vermoeden, dat zich daar afspelen zou. De IJzer was toen nog onbekend en vreedzaam graasde het vee er in de weiden en haalden de boeren hun oogst binnen.

Veurne lag rustig in zijn krans van groen. Ver boven de roode daken rezen de hooge Ste-Walburgakerk, de kloeke St-Nikolaastoren en het ranke belfort op. En de burgers bespraken het nieuws om de ronde tafel der goedige gelagkamer, waarvan de oorlog nog zoo ver verwijderd scheen.

Nieuwpoort droomde aan zijn stille haven en zag alleen veel vreemdelingen.

Diksmuide ontving vluchtelingen van Aarschot en Leuven, menschen die vreeselijke verhalen deden, zoodat de goede inwoners meenden, dat ze moesten overdrijven. En als ze de gejaagdheid dier verdrevenen merkten, om toch nog maar verder heen te trekken, stelden ze hen gerust, zeggend :

"Blijft hier. Nooit zullen de Duitschers tot hier komen. We zijn 't verste hoekje van België."

"Er was toch iets in de gewoonten van Diksmuide veranderd", vertellen Leon Bacquet en Ernest Hosten in hun aangrijpend werk : "L'Agonie de Dixmude". "De burgerwacht was iongesteld. Wettig bestaat deze niet in plaatsen met minder dan 12.000 zielen, daar haar tol uitsluitend was hulp en bijstand aan de politie te verleenen. Diksmuide, een heerlijke plek, dat nooit beroeringen kende, bezat geen burgerwacht.

Maar in naburige gemeenten, die even vreedzaam waren, en in dorpen zelfs, oordeelde het men voorzichtig korpsen in te richten, om op alle troebelen voorbereid te zijn.

Te Diksmuide vroeg men dat ook. Kon men geen arbeidersbetooging vreezen, nu de prijzen der levensmiddelen klommen ? In werkelijkheid zouden de enkele dozijnen lijnvisschers, die rustig aan 't Krekeltje zaten en de nog weerbare behoeftige mannen uitmaakten, niet in staat zijn een vijandelijke beweging tegen den groothandel uit te lokken, ook al sloeg het brood nog meer op.

Maar het voorwendsel was uitstekend. De gemeenteraad weifelde nog.

"Ziet ge het", riepen de voorstanders der burgerwacht. " 't Is hier altijd hetzelfde. Er zijn wachten te Veurne, Woumen, Eessen, maar hier niet ! Wij komen altijd van achteren als er voorzorgen moeten genomen worden. Men zou waarlijk gelooven, dat het geen oorlog is. Men moet de burgers mobiliseeren."

En men mobiliseerde. Het schepenkollege vergaderde en besloot een hulp-politiekorps in te richten. Twee pelotons werden gevormd, en de notabelste inwoners voorde ze aan. Men droeg den blauwen kiel. Men haalde de oude wapens tevoorschijn. En als om 8 uur 's avonds de wakkere troep er op uit trok, stonden de menschen ze op den drempel na te kijken.

Die burgerwachten namen hun taak ernstig op ; er viel niet mee te lachen. Ze hielden onder meer de wacht aan de Hooge Brug en eischten streng de paspoorten. Eens zagen ze van Caaskerke een wielrijder afkomen. 't Was avond, en dan nog een wielrijder naar Diksmuide !

"Uw papieren !" klonk het.

De man had er geen. Dan was zijn zaak geklonken. Men wilde hem naar de stad voeren.

"Maar ik ben de veldwachter van Oostkerke !" riep de aangehoudene uit.

"Veldwachter of duivel, zonder papieren passeert men niet ! We kennen maar alleen ons consigne."

De veldwachter reed dan maar terug en zorgde er voor, den volgenden morgen, zijn glimmende klak op te zetten, alvorens naar het zoo goed bewaakte Diksmuide te rijden.

De kapitein oordeelde wapens te gevaarlijk voor zulke ijverige soldaten. Bovendien sprak men van zwervende uhlanen, en men wilde nu juist niet voor francstireurs gehouden worden.

Toch moest men iets hebben om zich te verdedigen.

De opperste raad besloot dan, na lange overwegingen, tweehonderd matrakken aan te koopen. Niemand kon dan de wachten voor vrijschutters houden.

Men zou de matrakken te Meenen bestellen. Eenige officieren gingen zich in de auto van die taak kwijten. Maar te Merckem werd hun uitstapje al gestoord. Daar deden de burgerwacht immers ook haar plicht. En men had juist tegen een verdachte auto gewaarschuwd. Een afdeeling versperde den weg, gereed zich liever te laten verpletteren dan te wijken.

De auto stopte. In een naburige herberg werd het misverstand gauw opgelost. Men kon de reis voortzetten.

Toen de matrakken eindelijk gereed konden zijn, had men ze niet meer noodig, want dan waren te Diksmuide andere wapens noodig.

In die dagen verschenen ook in deze streek uhlanen. Ze lieten spoorriggels springen, sneden telegraafdraden over, en eens stootte tusschen Eessen en Zarren een bende op vrijwilligers en gendarmen, die van uit Oostende op hen afgestuurd waren. Er had een schermutseling plaats. Tien uhlanen werden gedood en een-en-twintig gevangen genomen. De vrijwilligers hielden met hun gevangenen, lansen en shako's een triomfantelijke intrede binnen Diksmuide. Geweldige geestdrift greep de stad aan. 't Was of een beslissende veldslag met de zege der onzen bekroond werd.

Ook eenige Belgen sneuvelden. Een groot deel der bevolking woonde hun begrafenis te Eessen bij. Te Zarren protesteerde men, zeggende dat men daar de gevallenen had moeten te ruste leggen.

Den volgenden dag lazen de Bruggelingen, in een

hunner bladen, dat een Duitsche troepenmacht Diksmuide binnengedrongen was, een gedeelte der burgerij omgebracht en de huizen in brand gestoken had.

Neen, het drama van den IJzer was nog niet begonnen.

O, het Vlaanderen uit die dagen ! De burgerwacht werd overal opgeroepen. Men noemde dat het aktief maken der niet-aktieve burgerwachten.

"De burgerwachten, waarvan sprake is", las men in den omzendbrief aan de gouverneurs, "moeten voorloopig zelf in hun bewapening voorzien.

Daar de opgeroepen mannen niet van uniformen voorzien zijn, zullen zij bij voorkeur den blauwen kiel dragen, met de volgende onderscheidingstekens :

1° Aan den linkerarm een band in de nationale kleuren.

2° Aan het hoofddeksel een kokarde in dezelfde kleuren.

Het dragen dezer teekens is volstrekt verplichtend, opdat de belanghebbenden, zoo noodig, van de oorlogswetten en rechten kunnen genieten.

Om van dezelfde voordeelen te genieten, moeten de leden van het korps aan hun hoofd een persoon hebben, die verantwoordelijk is voor zijn ondergeschikten, en moeten zij de wapens openlijk dragen en zich in hun bedrijf gedragen naar de wetten en de gewoonten van den oorlog."

Met andere woorden, zoo zult ge misschien niet voor een franc-tireur gehouden worden, als de Duitschers u eens op 't lijf vallen.

Dadelijk werden de blauwe kielen besteld. De kleermakers en naaisters konden 't werk niet afmaken, en menigeen wachtte nog op dit uniform uit 't jaar '30, toen eensklaps de burgerwacht afgedankt werd, omdat de vijand in den omtrek was. En wie reeds een uniform had, verbrandde zijn blauwen kiel of stak hem in den grond of liet hem door moeder de vrouw verknippen, want het gerucht liep rond, dat de Duitschers de burgerwachten eenvoudig voor vrijschutters hielden.

Toch hebben heel wat heertjes eenige dagen gelegenheid gehad om oorlogje te spelen, als aanvoerders van de citoyen-soldaten. Hoe gewichtig stelden ze zich aan ! Ik zelf werd eens met een vriend op wacht gesteld bij een tramremisie. We kregen elk een geweer, maar geen kogels. De kommandant hield een toespraak. We moesten goed opletten, want spionnen konden die remisie in de lucht doen vliegen.

Op onze aanmerking, dat we geen kogels hadden, antwoordde hij :

"Toe, toe, het geweer alleen zal indruk genoeg maken !"

En wij gingen naar onzen post, waar het den ganschen nacht stil bleef, behalve wanneer met vrij veel gerucht de patroelje verscheen en wij de "signe" moesten teekenen. En men vertelde, dat onze kommandant zich vrijwillig aangemeld had, hier niet thuis hoorde, maar er al was komen heenvluchten, drie weken voor de eerste Duitschers in zijn stad verschenen.

En toen de Duitschers in zijn stad kwamen, nog heel ver van 't plaatsje, waar wij onzen heldenmoed moesten ten toon spreiden, lazen we op een morgen een besluit dat we allen gelicencieerd waren.

Men vertelde weer, dat de kommandant zijn valies gepakt had en al over de Hollandsche grens zat ! 't Verwonderde me niet !

"De Ridder van den Dood."
(Deze karikatuur geeft Willem I weder, grootvader van Willem II, die in 1870 den oorlog tegen Frankrijk aanzette) (Faustin).

Wordt vervolgd

Het dragen van de "Poppy".

Het is u wellicht al opgevallen dat op beelden die ons momenteel uit Groot-Brittanië bereiken de "*Poppy*" in deze periode wordt gedragen.

De Britse, Canadese en Amerikaanse soldaten, die in 1914 in Vlaanderen toekwamen, waren overweldigd door de pracht van de klaprozen in de Vlaamse velden. '*Flanders Fields*' werden een begrip en de klaprozen werden meteen een symbool voor de herdenking aan de gesneuvelden.

De traditie van het dragen van de klaproos op de kledij, werd als eerste gestart door de Amerikaanse lerares Moina Bell Michael, in 1920. Zij verkocht als eerste de zijden poppy's, om geld in te zamelen voor haar vereniging van oudgediende militairen.
Wegens het overweldigend succes werd de klaproos het grote en enige symbool voor alle Amerikanen en Britten. Het jaar nadien, in 1921, sprak men al van de eerste '*Poppy Day*'.

Er is een verschil in de periode wanneer de klaproos wordt gedragen. In Canada vanaf de laatste vrijdag van oktober, tot en met 11 november.
In de Verenigde Staten en Groot-Brittanië, zal men er elk jaar mee starten wanneer de BBC-presentatoren ze beginnen te dragen, dit werd voor het jaar 2009 vastgelegd op 24 oktober, om 6 uur 's morgens, tot en met 11 november. Let nu goed op de uitzendingen van de BBC, want ook dit jaar zullen hun presentatoren als eerste de poppy dragen.
De plaats op de vest (kraag), waar de poppy wordt gedragen, is eender. Toch zal men bijvoorbeeld in Groot-Brittanië de poppy aan de linkerkant op de vest dragen, de voorziene plaats voor de onderscheidingen.
Als eerbetoon aan alle gesneuvelden van de oorlog, kan men ter gelegenheid van de komende herdenkingsplechtigheden deze poppy dragen. Het is een symbool van waardering voor onze bevrijders.
Ook in België is het dragen van de poppy meer en meer populair geworden. Een traditie waar we dus ook graag aan meedoen.

In Flanders Fields
John McCrae

In Flanders fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.

We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved and were loved, and now we lie
In Flanders fields.

Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

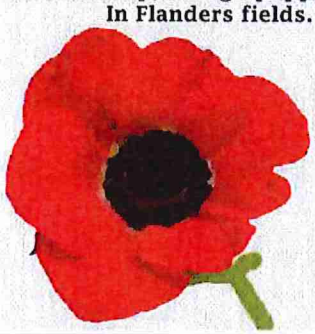

In Vlaanderens velden bloeien de klaprozen
Tussen de kruisen, rij aan rij,
Die onze plek aangeven; en in de lucht
Vliegen leeuweriken, nog steeds dapper zingend
Ook al hoor je ze nauwelijks te midden van het kanongebulder aan de grond.

Wij zijn de doden. Enkele dagen geleden
Leefden we nog, voelden de dauw, zagen de zon ondergaan
Beminden en werden bemind en nu liggen we
In Vlaanderens velden.

Neem ons gevecht met de vijand weer op:
Tot u gooien wij, met falende hand
De toorts; aan u om haar hoog te houden
Als gij breekt met ons die sterven
Zullen wij niet slapen, ook al bloeien de klaprozen
In Vlaanderens velden.

John McCrae